

**СЪЮЗ НА БЪЛГАРСКИТЕ ХУДОЖНИЦИ
НАЦИОНАЛНА ХУДОЖЕСТВЕНА АКАДЕМИ
Галерия „АКАДЕМИЯ”
представят**

ИГРАЧКИ

куратор Божидар Бояджиев
19 ноември – 5 декември 2012 г.

ОТКРИВАНЕ - 19 НОЕМВРИ (ПОНЕДЕЛНИК), 18:00 ЧАСА

Изложбата е част от проекта ИДЕЯ ЗА ДОМ, посветен на 80 години от обединяването на няколко сдружения в Съюз на дружествата на художниците в България, чийто наследник е Съюзът на българските художници.

„Играчката е основно философско нещо, откакто човек съществува. И колкото и странно да звучи, видовете играчки определят съдбите ни и нашите способности.“ казва Веселин Бешевлиев, шеф на магазин и сайт за продажба на радиоуправляеми играчки zigifly.com.

Играчките са средства, необходими за разгръщане на игровия процес. Следователно целта, задачите, условията и средствата пораждаат процеса на дейността, в който се осъществява изявата на играчите, упражняват се и се развиват психични процеси и свойства.

Изложбата „Играчки“ е част от проекта „Идея за дом“, посветен на 80-годишнината от създаването на Съюза на дружествата на художниците в България. Участват единадесет автори, които разглеждат играта като форма на взаимоотношение между човека и околната среда, като я поставят в основата на йерархията на човешките дейности.

Участници: Боряна Венциславова, Мирослав Ничич, Васил Абаджиев, Георги Пасев, Емил Желязков, Константин Ачков, Лазар Лютаков, Петя Димитрова, Симеон Стоилов, Божидар Бояджиев, San Dokan

Боряна Венциславова - „Приказен свят”, 2012, *c-print*, 3 броя *lightox*/светещи рекламни кутии/, Работата ѝ се занимава със заобикалящото ни обществено пространство и специфичната среда, в която живеем в България, където абсурдите и странността са ясно изразени и до голяма степен са се превърнали в нормалност.

Боряна Венциславова, Мирослав Ничич - FOKUS POKUS EUROMATIK, 2005/2006, документален филм, 60 минути, звук, цвят. Филмът проследява ежедневието на работниците от увеселителния парк „Пратер“ във Виена в продължение на една година. Диалогът с тези хора е за парите, пропуснатите шансове, миграцията, Европейският съюз и за живота днес изобщо. Разговорът разкрива колко далеч от виенския „шарм“ е битието на трудещите се в международно познатия „луна парк“. Интервюираните, които в голямата си част са от

бившия комунистически блок и Югославия разказват историята на своето битие, където икономическата емиграция е необходимост, а идентичността не може просто да се отъждествява само с националността.

Васил Абаджиев - Проектът APACHE, (Theatre of war), 2012, видеоинсталация. По време на войната в Персийския залив се публикуваха избрани цитати от изказвания на американски пилоти, бомбардирали Багдад. Повечето от тях казват: „Беше точно като във филмите.“ или „Беше като да играеш на електронна игра.“

Постмодернистите използват термина хиперреалност за „света като копие без оригинал“ - мрежа от символични асоциации, която не се отнася до никакво крайно значение. Войната като филм за войната или хиперреалното като електронна игра.

Георги Пасев - „Малкият човек“, 2012, 173 x 32 x 75 см, фотополимер, акрил. „Малкият човек“ е създаден със съответна дигитална програма и е изпълнен в материал със съвременните технологии за възпроизвеждане на 3D обекти. „Малкият човек“ е автопортретно „скулптурно“ изображение, което има за цел да обективира взаимодействието между човешките идеали, ценности, дейности, постижения и превръщането им в еталон за подражание. Този еталон, постепенно се визуализира от образи, в които е силно заложена нотката за „успех“ на всяка цена. Роботизираният човешки образ на екшън фигури, комиксови герои и масови типажни внушава безгранична сила, „симетрична красота“ и съвършенство, измествайки основни човешки белези. Екшън фигурките са масово играчково производно, част от мощна индустрия, която превръща човешката личност в продукт, който трябва да изпълнява „голямата игра на живота“, спазвайки правилата на кукловода.

Емил Желязков - „Желе“, 2012, серия от 3 дигитални фотографии, отпечатани върху твърда основа. Авторът „риплейсва“ мъртвата, но все пак естествена природа от хербария или формалиновия модел със сурогатни заместители. В този случай това са подсладено желирани сладкарски червеи, които естествено стават за храна но ностят и характера на иронични играчки - заместители. Те хвърлят смислов паралел към „силиконовата мода“ и подмяната на живата природа с продукти на масовата култура и профанизма.

Константин Ачков - Предметите за ежедневна употреба могат да съдържат планове на смисъл и да внушават повече от естетическа употреба. Това до голяма степен се отнася за творби на скулптура К. Ачков. Тяхното специално устройство личи от пръв поглед, но веднага ни осъмнява в предназначението им. Те не само кавалетни, не са само приложни, не са само концептуални, макар че идеята, възгледа, метода и принципа на устройството им най-много привличат. Достатъчно ли е само формата да следва функцията и не би ли могло да бъде и обратно.

Лазар Лютаков – „Легендата за белия майстор (Шанхай)“, 2012, инсталация с вариращи размери. Работата документира усилията на автора да въведе на китайския пазар първия български кунг-фу филм. Филмът е заснет преди десетина години на VHS от група ентузиастични във Варна и е типичен пример за b-movie. През 2011, по време на няколкомесечен престой в Шанхай, Лютаков самоволно влиза в ролята на мениджър и изгражда стратегия за превръщането на филма в успешен пазарен продукт. Авторът организира премиера в едно от централните кина в града, продуцира 500 броя DVD-та с превод на китайски и английски. Изхождайки от тезата, че огромният и гладен за екзотични и непознати стоки пазар в Китай ще превърне филма в огромен успех, подобно на жанрове като „спагети уестърн“, Лютаков отчаяно се опитва да спечели аудитория в многомилionenния град, изграждайки нов контекст, вид аура, около вече съществуващия продукт. Възползвайки се от посткапиталистически маркетингови стратегии като „branding“, производението маркира глобалното пресищане от исторически референции, културно присвояване и интелектуално пиратство в съвременният свят. То е и поетичен жест на завръщане към изходната точка след дълго пътуване, на досег с допустимата реалност и фикцията.

Петя Димитрова - We talk – We act – We move ! Can we? Yes we can! 2 - 3 - 4 – 5, 2011/2012, 5 на брой A1 черно-бели постери в естетиката на layout/a на книгата „Regime. Wie Dominanz organisiert und Ausdruck formalisiert wird. (Germ) Ed: Petja Dimitrova, Eva Egermann, Tom Holert, Jens Kastner, Johanna Schaffer. 2012 - edition assemblage, Munster/BRD

Работата **We talk – We act – We move ! Can we? Yes we can! 2 - 3 - 4 – 5** е „визуална“ част от дебат около анализ на съвременни политически режими. При опит да опишем форми на организация, взаимодействаща си с власт и доминантност често си помагаме с понятието режим. Какви форми на режими има, как и къде можем да ги разпознаем днес? Кога да дефинираме режима на репрезентация, на граници и миграция, върху половите, истината, „нормалното“, на изкуството, естетиката, историята и др.? Колко ни помага това понятие

за критика на структури и система, в които живеем? И какви предложения и практики имаме за да ги преодолеем, измамим, променим?

Симеон Стоилов - Обелиск, 2012, шперплат, полиестерна смола, стъкломат, неръждаеми винтове, лиственица, неръждаеми детайли, полиуретанов лак, проект за динги 4.5 м на Радослав Вержско – дизайнер и строител на дървени динги.

“Обелиск” е последната фаза от авторския проект „Свободата не е за всеки“. Темата за свободата е предтекстът авторът да се впусне в пътешествие обратно към неговата мотивация да прави изкуство и удовлетворението, което все още намира в него, въпреки трудностите и непреодолимите абсурди на средата. „Обелиск“ е обект, който не е *ready made*, но е готов да отплава. Създаден е в ателието едновременно като ветроход и изкуство в най-класически смисъл. Той предполага себеотрицание, постоянна тревога и мисъл, съчетана с пълна ирационалност. В процеса на работата върху него Стоилов постепенно започва да осъзнава и странните мутации, които се получават накъде между уменията и идеята. Осъзнава и свободата си. Отвъд проблемите на изкуството това е просто монумент на свободния дух.

San Dokan - Crazy Diamond (In Name of Goog), 2010, обектна инсталация, месомелачка номер 10, златна боя, 10 бр. дигитални принтове 9 x 13 см всеки. Предметът Crazy Diamond разширява с още една бройка дългата поредица от свръхпредмети, част от популярна тенденция сред индустриалните производители. Мултифункционален или „умен“ свръхпредметът или суперпредметът е маркиран чрез позлатяване, а „благородството“ на златото трябва да отдаде това си качество върху неговата употреба. Всъщност златото трябва да върне изгубената „символна функция“ на предмета. Но, така, като че ли повече се постига превръщането му в символ на престиж и привилегия, а процеса на ползване е трансформиран в притежание.

Божидар Бояджиев - „Играта на играчките“, 2012, инсталация, N-брой черно-бели /рисуници върху хартия/ или цветни /живопис/ изображения, Играчкови образци, произведени в периода от 60-те години до наши дни. „Играта на играчките“ е проект, посветен на детето, което не пораста или на възрастния, който не може без детството. Така наречените „играчкови образци“ са автомобили или оръжия от детството на автора, а също така събирани от него такива във всички фази на последвалия го живот. Така както мотивът за придобиването им е бил винаги личен и неотделим от времето, така и сюжетите на изображенията, приложени в инсталацията очертават през уж незначителни подробности рамките на авторското битие през годините. Художникът намира допирни точки през играчките с Конрад Аденауер, с президентите Айзенхауер, Рузвелт и Никсън, със Сталин и Брежнев, с Алфред Хичкок, с дизайнерите от ВИИИ „Николай Павлович“ и осмисля „емблематични“ случки от личния и обществен живот. Бояджиев, като някои други „герои на нашето време“ страда от постмодерно раздвоение на личността. Тази „патология“ обяснява двойната му роля в изложбата „Играчки“ на куратор и на автор-участник едновременно.

За контакти:

Национална художествена академия
Диди Спасова
Тел: 02 9885900
Маб: 0882 51 51 14
pr@nha-bg.org